

Mine År På Ryslinge Friskole

Tiden på Ryslinge Friskole er en tid hvor forskelle mødes. Det ses især i de ældste klasser. Skolen har udviklet sig gennem tiden, og er i dag meget anderledes på de snart ti år jeg har gået her

Skrevet af Frederik Østergaard Petersen

Sandhedens time, tiende og sidste stykke af kagen i denne omgang. Dét der gælder, 9. kl. Det er det år med flest indbringende og forhåbentlig flest skønne begivenheder, såsom projektopgaven på trods af, at det også er et stresset forløb man skal forsøge at nyde, selvom det svært. Og så er der Le tour; Marokko ligger stille og roligt og hviler sig i horisonten, sniger sig langsomt op af dybet, udspringsklar. Forventningen er altid farlig, for skuffelserne kan indtræffe når som helst, men jeg kan fornemme, at det bliver et godt år. Klassen harmonerer bedre end aldrig før og forhåbentlig er dem

der skulle "ommøbleres" færdige og føler det vel overstået.

Tilbage for snart ti år siden, da jeg startede min skolegang her på skolen, var det i glædens tegn. Første skoledag fik alle i klassen en "goodiebag" bestående blandt andet en rasta-farvet kasket og et bundt farveblyanter. Andet husker jeg ikke. Jeg kan faktisk ikke huske noget særligt fra årene 1. klasse til 6. klasse. Én ting jeg dog har erfaret er, hvor uvidende og fornemmelses manglende man er i de år eller som pre-teenager eller "tween" som det så smukt hedder nu til dags. Man siger bare en masse ting uden at have tænkt på hvad det EGENTLIG er man siger. Det kan føre til en masse problemer som man ikke bemærker. Egentlig heldigt nok for mig, da jeg er meget konfliktsky. I slutningen af 6. klasse til starten af 7. klasse blev man bevidst om tilværelsen, (hvilket er lidt underligt, men rigtigt) det sammenhold og den kærlighed mennesker

kan give til hinanden. At komme i overbygningen var meget anderledes end hvad man havde prøvet i de mindre klasser. Der var og er et helt andet fælleskab mellem klassetrinene, som gjorde det hele meget nemmere og, at alle var og er i samme øjenhøjde gør kommunikationen imellem klasserne meget nemmere. Indtoget fra Rudme i 7.klasse gjorde, at nye venskaber opstod med blandt andet musikken i centrum, hvilket udvidede mit menneskesyn drastisk. Det var lige pludselig ikke unormalt at kramme med den samme person flere gange om dagen eller sige noget lidt kritisk til en anden uden, at det blev taget som had, men et forsøg på forbedre hinanden og fælleskabet.

Ved dette skoleårs start føltes skolen meget tom og stille. Der manglede nogen. Den gamle 9. klasse var med ét væk inden jeg fik set mig om. Videre er de nu. Tilbage er vi med et tomrum, der nu er ved at blive genopfyldt af den nye overbygning. Skolen er helt

anderledes end da jeg startede. Blandt andet er morgen sang er ikke hvad det har været. Der er kommet en frygt for at synge blandt eleverne, hvilket er resulteret i, at de nye eleverne ikke kan de gode og "gamle" sange, som omhandler fælleskab og sammenhold som en friskole som vores står for. Et eller andet sted ved de måske ikke engang hvad vores skole står for?

Langt ude i horisonten kan man lige ane en skygge af efterskoletiden, som sniger sig hastigt frem.